

Przedsiębiorczość na terenach wiejskich

początek drugiego rozdziału o rozwoju obszarów wiejskich

Na obszarach wiejskich mamy do czynienia z symptomami nowego myślenia i nowego działania w sferze ekonomicznej, coraz bardziej adekwatnego do realiów gospodarki rynkowej, stosunkowo dużej części ludności wiejskiej. Możemy zauważyć rysującą się przewagę aktywnej strategii działań rolników nad postawami biernego wyczekiwania na to, co przyniesie los. Możemy również wskazać na relatywnie wysoki poziom przedsiębiorczości wiejskiej, porównywalny z tym, co dzieje się w polskich miastach i znacznie przekraczający jej poziom w innych byłych krajach socjalistycznych.

Z badań nad przedsiębiorczością wiejską [1], wynika, że w wypadku gdyby mieszkańcy wsi dysponowali większym kapitałem (na przykład, wygrana na loterii) aż 41,9% deklaroowało założenie własnej firmy, wpłacenie pieniędzy do banku i korzystanie z odsetek pojawiło się u 34,4% respondentów, a 19,1 badanych przeznaczyłoby pieniądze na konsumpcję. Co istotne większość respondentów 61,1% deklaroowało potrzebę osiągnięć na polu szeroko pojętej aktywności ekonomicznej jako główną motywację pracy, co zdaniem Barbary Fedyszak-Radziejowskiej, stanowi kolejne potwierdzenie coraz silniej dającej o sobie znać orientacji na przedsiębiorczość, przejawiającej się w postawach mieszkańców wsi. Ujawnia się ona przede wszystkim w obrębie trzech grup respondentów: wśród rolników łączących pracę w gospodarstwie z dodatkowym zatrudnieniem poza nim 49,1%; rolników dla których gospodarstwo rolne stanowi jedyne źródło dochodu 39,8% oraz, co raczej naturalne, wśród właścicieli prywatnych firm 44,8%.

Orientacja na przedsiębiorczość była znacznie mniejsza wśród byłych pracowników Państwowych Gospodarstw Rolnych 21,7%, przedsiębiorstw państwowych 17,2%, w stosunkowo dużym stopniu wśród bezrobotnych 28,2%. Znacznie bardziej zorientowani na przedsiębiorczość wydają się być mieszkańcy wsi w wieku między 24 i 55 lat, nie odnotowano natomiast zależności liniowej między orientacją na przedsiębiorczość a wykształceniem, co interpretuje się jako traktowanie własnej działalności gospodarczej jako niezależnej od poziomu wykształcenia, nowo otwartej drogi awansu społecznego[2].

[1] Badania „Szanse i ograniczenia przedsiębiorczości w społecznościach wiejskich” przeprowadzonych pod kierownictwem Katarzyny Duczkowskiej-Maysz, w roku 1994.

[2] B. Fedyszak-Radziejowska, Od etosu pracy rolnika do etosu przedsiębiorcy, Warszawa 1996, s. 275-259.

Dla osób szukających pomocy w pisaniu prac z różnych dziedzin polecamy serwis [pisanie prac](#) z prawa, administracji, zarządzania, marketingu, pedagogiki i wielu innych dziedzin.